

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lie.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 1012 B ex 1928.

Notă oficială.

În editura Facultății Teologice din Chișinău a apărut primul volum din „Scrierile Părinților Apostolici dimpreună cu așezămintele și Canoanele Apostolice”.

Atragem atențiunea Onoratei Preoțimi parohiale asupra acestei lucrări teologice, prima care apare în limba românească și o recomandăm atât pentru uzul propriu, cât și pentru bibliotecile parohiale.

Se poate comanda dela Librăria diecezană. Prețul unui exemplar Lei 85.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 22 Martie 1928.

Filaret Musta

Arhiepiscop, Vicariu episcopesc.

Nr. 2033 E ex 1929.

Notă oficială.

Administrația financiară județeană ne atrage atențiunea asupra ordinului Ministerului de finanțe, prin care se dispune, ca ori ce retribuții să se solvească numai acelorora, cari și-au achitat deja impozitele scadente.

În consecință îndrumăm Onorata Preoțime a Eparhiei noastre, să și achite fără amânare, impozitele scadente, înaintând Cassei diecezane — prin *Oficiile protopresbiterale*, — chitanța despre solvirea acestor impozite, cel mult până la 15 Aprilie 1928.

Caransebeș, la 28 Martie 1928.

Filaret Musta

Arhiepiscop, Vicariu episcopesc.

Puterea Creațiunii.

Dacă privim lumea așa după cum ni-se prezintă, observăm imensitatea puterii creative a lucrurilor și a ființelor. Ea e oglinda cea mai perfectă a unei creațiuni arhitectonice în fruntea căreia stă creatorul lumii *Dumnezeu*.

Dumnezeu a desăvârșit lumea prin armonia și originalitatea dată. Forțele naturii nu sunt decât izbucniri spontane ale puterii Divine. Din studiul amănunțit al naturii cunoaștem pe Creatorul ei pe: — *Dumnezeu* — Și El ni-se înfațșează în tot ceea ce vedem, El e artistul cel mai mare și opera Sa e cea mai perfectă.

Priviți viața în toate desfășurările ei și veți vedea puterea creațiunii, observați Universul cu forțele cele mai puternice și repede veți recunoaște armonia legii universale.

Totul trăește și acționează după legile cele mai bine stabilite de Dumnezeu, El e regulatorul și supremul ordonator al lucrurilor.

„Totul trăește dela înfimumul microb până la muntele cel mai înalt; totul trăește și acționează”. Or acțiunea determină o noțiune a voinții, care-i centrul instinctului mai întâi, iar mai târziu inteligență. Tot ceea ce trăește reprezintă un agent util, destinat unui scop oarecare. Și acest scop e în raport cu forța materială și spirituală a ființei. Astfel avem agenți cari apar pasivi și și alții cari sunt inițiatori și diriguitori.

Senzul intelectului se afirmă dela om până la mașina inventată și dirijată de el. Mașina trăește datorită omului, iar omul prin inteligența sa...

Microbul care descompune corpurile vii ca să-și creeze viața sa proprie, luptă cu un scop inconștient ca să ajungă o ființă, un suflu activ, un înaintator.

Omul care-și lucrează pământul visează să-și mărească proprietatea pentru ca să-și procure o situație socială mai mare. Șeful Statului poartă provinciile națiunilor învecinate, printr-o idee care va fi tot mai apăsătoare și mai temută. Lui îi place să fie temut, crede mai mult în Rău decât în Bine. Savantul scormonește natura pentru ca să-și reia forțele noi trebuinței Sale proprii și Umanității..:

Și'n imensitatea spațiilor cerești unde lupta se desfășoară armonis ferit de cruzimi și suferințe, ființa umană visează să ducă la îndeplinire o misiune, un lucru, o operă mai grandioasă decât au putut fi concepute și executate până acum. Astfel se apropie de cunoașterea primului și Eternului Creator — *Dumnezeu* — care ne luminează din ce în ce prin Suprema Lui Înțelepciune, *prin Dreptatea, Voința și Puterea Sa*“...

Contemplând operele mari ale Creațiunii Eterne, vom spiritualiza tot mai mult, avântându-ne în sferile ideale ale unei vieți noi...

Din istoria Creațiunii, cunoaștem pe supremul creator pe *Dumnezeu*. El a existat din Eternitate și puterea creațiunii Sale a fost opera creațiunii armonioase.

Și azi după atâtea veacuri de progres nui oamenii lucrează zi și noaptea în laboratoare, încearcă să reconstituiască viața sau să creeze viață. **Dar bieții savanți sunt neputincioși!** „Savanții pot să se amuzeze torturând nervii unui câine sau cobai, ei nu vor descoperi decât informa logică a creațiunii atât la astre cât și la ființele vii“.

În fața creațiunii și a multor probleme enigmatice, noi credem așa după cum ne învață Creștinismul, că numai unul singur e creatorul Universului: *Dumnezeu*.

Credem și mărturisim în EL!

C. Rudneanu

Isvoarele unei predici.

De preotul Sinesiu Bisteanu.

Cărturarii anticității susțineau, că oratoria se poate considera ca regina tuturor artelor. Și cu drept cuvânt, căci să ne întrebăm cu toată seriozitatea: oare mai există vreo artă carea să aibe un scop mai înalt și nobil ca oratoria? Ea apelează la inima și mintea omului și nizuește a convinge rațiunea despre adevărul ce îl espune; se silește a câștiga inima pentru tot ce e bine și frumos și să o însuflească pentru o menire înaltă.

Voesc să anticip că cele ce le-am spus aci se referă îndeosebi la oratoria creștină.

Mai susțin, că oratoria contribuie să desvelească minții omenești toate adevărurile divine; o inițiază în tainele sf. noastre religii, încât face pe om accesibil a îi se supune cu convingerea, ca sămânța cuvântului dumnezeesc să câștige teren, să prindă rădăcini, să răsară, ca apoi să dovedească fructe abundente în virtute și sfințenie.

Preotul predicator încă e orator; iar misiunea predicatorului e sublimă, căci predicatorul are a fi considerat ca instrument al cuvântului lui Dumnezeu, devenit om. Dumnezeu și-a pus cuvântul preotului, ca să contribuie și el la desăvârșita convertire către opera mântuirii. Cuvine-se deci să fim cu recunoștință Părintelui ceresc, că s'a demis a alege o creatură atât de neînsemnată cum e omul, ca instrument al său, ca să îndeplinească o operă mult sublimă, să vestească cuvântul divin și să vorbească în numele sf. Duh.

Predica a fost în toate timpurile o necesitate cardinală și cei din vechime o considerau ca cea mai de căpetenie parte a activității unui preot.

Și mult am greși dacă n'am recunoaște, că predica și'n prezent e mult necesară, mai ales în aceste vremuri de vătămătoare eresuri, de condamnabilă necredință, indolență și chiar aversiune împotriva religiei; când indiferentismul prinde teren, și-l instreinează pe om de către Dumnezeu.

Predicatorul din vremile noastre are o grea îndatorire și întocmai profetului Ieremia, — a

distruge și nimici, ca apoi de nou să reedifice. El, ajutat de grația divină, are prin greutatea cuvântului său să delătore relele aplecări și obiceiuri, ca apoi să sădească adevăr și vârtute creștină în inimile și sufletele astfel purificate ale omenimei; căci numai atunci predica își va ajunge scopul merit: să câștige inimi omenești, să convertească către Dumnezeu, să dea îndemn virtuții. Deci predicatorul investit cu puterea cuvântului dumnezeesc, să pornească și să scoată forță aceea din nesecatul izvor al adevărului, din sf. scriptură, amăsurat cuvintelor apost. Pavel în epistoala către Timotei II. 3. 16. „Toată înțelepciunea este de Dumnezeu însuflată și de folos spre învățatură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțelegerea cea întru dreptate“.

Preotul, în proporția cunoștinței sale în sf. scriptură, va fi capace a dovedi înțelepciune în oratorie. Predicatorul cunoscător al învățăturilor creștinești se aseamănă cu argintul, pe când sf. scriptură e însuși izvorul din care câștigăm acel argint.

Mai trebuie să știm, că toți marii oratori creștini din veacurile trecute, și-au însușit duhul cunoașterii din litera sf. scripturi.

Pe preotul cuvântător avem să-l considerăm ca pe un trimis a lui Dumnezeu și prin carele Dumnezeu însuși glăsuiește; căci scrie apost. Pavel: „Drept aceea suntem soli în locul lui Christos, ca și cum Dumnezeu s'ar ruga prin noi“. II. Corinteni 5. 20.

Dar numai în acel caz sustă adevărul acestei aserțiuni, când preotul în realitate vestește cuvântul dumnezeesc și nu paradează cu propria sa înțelepciune.

De aceea tot apost. Pavel scrie: „Și cuvântul meu și propovăduirea mea, nu era în cuvinte îndemnătoare ale înțelepciunii omenești, ci în arătarea duhului și a puterii“. I. Cor. 2. 4.

Chiar de ar fi preotul cucerit de o sfială oarecare, că ar avea în fața sa ascultători de o cultură superioară, ori așezați în dignități înalte să rostuiască totuși în toată sinceritatea și convingerea sa cuvântul lui Dumnezeu, căci harul dumnezeesc dă vorbelor sale o deosebită sfințenie și forță convingerei.

Ca preotul să fie în stare, nu numai a rosti o predică cu cuvinte îndemnătoare și convingătoare, cari ar indica o consecință a înțelepciunii omenești, — ci și a vorbi în spiritul și cu puterea dumnezească, se cere imperios că el să se adâncească în cunoștința sf. scripturi, să trăiască prin sf. scriptură, să cugete matur asupra ideilor ce cuprinde, să și-o însușiască în sufletului său și totul; Dumnezeu și lumea, oamenimea și pe sine însuși, — totul să contempleze; cu un cuvânt, să aibe cunoștințe temeinice despre sf. scriptură: cetindu-o, studiindu-o și contemplându-o.

Să studiem deci cu diligență sf. scriptură și vom ajunge în situația fericită, ca fără pic de încurajare să ne aprovizionăm cu materialul unei predici; căci în dumnezeieștile cuvinte ale sf. scripturi se află cu abundență ideile cele mai adânci și sublime; scrisorile apostolești cu bogat conținut de povețe; iar cele profetice sunt o comoară mult conținătoare de sfaturi, îndemnuri, îndrumări mângâieri și leacuri tămăduitoare.

Predicatorul, carele pururea studiază această sf. carte, câștigă dexteritatea de a dispune cu memoria de o sumedenie de istorisiri, pilde povățuitoare și convingătoare.

E regretabil și'n consecință mult dăunător, când cunoașterea acestei comori de înțelepciune este considerată chiar de aceia, cari ar trebui s'o aibe pururea în mână.

Sf. biserică încă ne oferă ajutor și noi n'am avea decât să răsfoim cu atențiune Mineiul și Penticostariul, Psaltirea ș. a. și la toate acestea să medităm serios; apoi să mai avem în deosebită vedere scrisorile sf. apostoli și Evangeliile sfinte și ne vom convinge că ne stă la dispoziție abundant material pentru alcătuirea unei predici; căci dispunem totdeauna de ceva nou și însemnat fie după conținut ori formă.

Ca să dăm la lumină dumnezeescul adevăr, ne oferă sf. scriptură o mulțime de exemple, și'n descoperirea aceasta ni-se evidentiază frumosul și întradevăr divinul miracol; căci aci aflăm nu numai învățături abstracte cari să ne indice calea cum ar trebui să ne perfecționăm, or să vețuim, ci ne îmbie cu atâtea exemple sublime cari apoi ne dau îndemn spre perfecția morală.

Toți bărbații însemnații cari se perondează în istorie ne îndeamnă cătră virtute, așa d. e. la patriarhul Avram admirăm credința fermă și eroica supunere poruncilor lui Dumnezeu, stăruința lui în rugăciune precum și ospitalitatea sa; iar stăruința în suferință ne-o dovedește patriarhul Iacob, pre când Iosif e considerat ca prototip al curățeniei și fidelității; regele David ni se înfățișează ca mărinimos față de vrăjmași, deși era investit cu putere regească nu se rușinează a da în vileag cea mai sinceră căință a sa. Tovie e milos și mult încrezător în providența divină. Cetind din viața lui Tovie, Estir și Iudita, par'că vedem aievea fructele operelor bune; căci Estir ne arată sporul ce îl câștigăm rugându-ne lui Dumnezeu, la Iudita aflăm cum să prețuim postul și la Tovie meritul milosteniei.

Ca să mă slobod în amănunte și să fac o comparație între patriarhul Iosif din Testamentul vechiu și Mântuitorul Iisus, voesc să indic numai acel moment când frații lui Iosif, trimiși de bătrânul Iacob în țara Egiptului după grâu în al doilea rând și când Iosif le zice emoționat și nu răzbunător: „Eu sunt Iosif fratele vostru“! Frații consternați de teama răsbunării, cad cu fețele la pământ, deși în ținuta și cuvintele dulci a lui Iosif era numai iubire și iertare; iar deaci să ne transpunem cu gândul, când la timpul său Mântuitorul Christos ni se va arăta flecăruia și punându-ne naintea ochilor noștri ranele cuielor dela mâni și picioare și coasta sa, ne va zice cu voce severă de suprem judecător „Eu sunt Iisus, pe carele voi de atâtea ori l-ați răstignit prin poruncile voastre spre rău și prin nelegiuirile voastre spurcate“! Să ne gândim o leacă la acest înfricoșat moment.

Apoi să arăt în treacăt alt moment, ceva mai puțin edificător dar totuși demn de amintire. Știm tot din sf. scriptură a Testam. vechiu despre marele profet, istoriograf și naționalist, carele devine conducătorul poporului israiltean: Moise. Din iubire cătră neamul său mult prigonit și apăsător de Egipteni, precum și la porunca lui Dumnezeu, pascând Moise oile socrului său Ietro și ajuns pe muntele Horiv, i-s'a arătat Dumnezeu în pară de foc dintr'un rug și i-a zis: „Iacă am văzut năcazul filor lui Israil,

cu care-i năcăjesc Egiptenii. Și acum vină să te trimit la Faraon și să scoți pe poporul meu din pământul Egiptului și să-l duci într'un pământ bun și larg, într'un pământ în care curge lapte și miere, în Canaan“! Tot după sf. scriptură se descriu detaliat peripețiile prin cari a trecut până ce a putut scoate pe Israil de sub supremația lui Faraon, apoi neajunsurile din pustie și decepțiunile fie binefăcătoare și salvatoare; și cu cât dor și nerăbdare aștepta momentul să sărute și dânsul pământul Canaan. Inșă ultima și cea mai arzătoare dorință a sa, de a trăi ultimele zile în Canaan, nu îi se împlinește, căci istovit de continue lupte și fizice și sufletești, de bătrânețe, își simte apropiindu-se sfârșitul; aceasta i-o vestește însuși Dumnezeu, îndemnându-l să suie muntele Nebo, că de aci îi se dă favorul să vadă pământul făgăduinței.

Acum să ne transpunem la timpul mai recent al neamului nostru, robit pân' deunăzi de poporul maghiar. Eram mai rău tratați decât fii vitregi în această țară noi popor autohton; și venelicii ne vexau încontinuu, considerându-ne ca pe un material potrivit numai spre a fi exploatat. Noi cei mai în etate ne aducem cu duioșie aminte de acei bărbați, cari — pe vremuri — au fost conducătorii neamului românesc; unii mai îndrăzneți încercând eliberarea neamului de sub străini, alții mai tineri, dar totuși luptând pentru egala îndreptățire a Românilor cu celelalte neamuri conlocuitoare în țara aceasta. Și toți de-a rândul, acești distinși și energici fii ai neamului au suferit prigoniri pentru încercările lor și întreagă această pleiadă de bărbați firmi în caracter și iubitori de neam nu a fost sortită de providență să vadă momentul eliberării neamului, precum și întregirea României.

Și tot așa ne convingem, că în sf. scriptură nu se espun numai noțiunile generale a virtuții și datorinții, ci în realitate ni se arată acestea, căci ni se pun în vedere oameni cu corpi din carne și sânge și se potrivesc cu noi în însușiri.

Espunând, credincioșilor păstoriți de noi, sf. scriptură într'o vorbire și simplă și ademenitoare, să fim convinși, că predica noastră

câştigă, că are meritul de a fi populară, înţeleasă şi practică, atrăgătoare şi naturală, cucreditoare şi cu spor.

Se zice că sf. scriptură s'a dat Bisericii de către Dumnezeu nu numai ca un izvor al credinţii, ci mai ales ca o carte de învăţatură, material şcolii educatoare, ca directiva unei predici.

(Va urma).

Monumente istorice.

Pământul ţării noastre este îndeajuns presărat cu biserici şi mănăstiri. Lăcaşurile de rugăciune şi de pioasă meditare sunt urmele viei ale unei credinţe mari, puternice, care a fost la strămoşii noştri.

Intr'ânsele şi printr'ânsele se păstrează icoana sufletului creştinesc al străbunilor noştri. Şi aceste vestigii, nu arată numai parţial sufletul religios din trecut al acestui popor, ci sufletul considerat în întregul său. Pe lângă puterile miraculoase ale unei credinţe viei, ele ne arată istoria toată a neamului nostru; gradul său de cultură în anumite epoce, viaţa şi faptele lui. Fiecare mănăstire reprezintă o epocă; Cozia este vârsta Bătrânului Mircea, Putna epoca lui Ştefan cel Mare şi Viteaz, iar Argeşul cea a lui Neagoe cel bogat şi darnic. Odoarele lor sunt cu adevărat „odoare”; obiectele lor toate sunt tot atâtea file de aur ale cărţii neamului nostru.

Pe pământul ţărilor ce se numiau odată „Muntenia” şi „Moldova” s'au ridicat în trecut aceste lăcaşuri, căci aci descălecătorii de ţară au dat urmaşilor lor mai multă neatârnare şi libertate! La „noi”, — ce s'au zidit la noi? — Modeste bisericuţe de lemn fără nici o podoabă, fără nici un gust artistic. Ele nu erau rezultatul unei îmbinări a sentimentului de religiozitate a Domnului, cu rafinatul gust a vre-unui Meşter din Apus, nu. Bisericile noastre s'au născut spontan, repede şi eştin — căci mâna credincioşilor nu dădea la cheltueli mari, iar stăpânirea căta pieziş la „ereticii” de Valahi? — Mai târziu când fură toleraţi batrânii noştri de pe aceste plaiuri au început să-şi zidiască biserici de cărămidă, ţiglă şi piatră. Rareori însă se va pomeni vre-un locaş zidit mai înainte decât epoca împărătesei Maria Theresa şi a luminatului ei fiu Iosif al II-lea.

Respectuoşi pentru trecutul nostru şi mai ales pentru păstrarea acestor comori ce sunt bisericesti şi naţionale totodată, noi „epigonii” nizuim să le păstrăm intacte ca pe nişte moaşte sfinte.

Comisiunea Monumentelor Istorice a luat frumoasa iniţiativă de a cerceta cu deamănuntul toate bisericile, mănăstirile şi locaşurile de închinare, spre a le decreta momente vrednice de nemurire. Legea Monumentelor Istorice însăş prevede la art. 2 şi 5, că

amintitele clădiri nu pot fi dărâmate numai pe baza unor rapoarte către chiriarhii, ci dupăce se va fi avizat şi Comisiunea care trimite delegatul său spre cercetare şi constatare.

Iată însă piedeci de ordin practic. Biserica resp. clădirea sfântă menită să fie distrusă spre a face loc alteia noui necesită *materialul* de zidărie din clădirea veche; comuna are lipsă de *loc*, căci satele noastre sunt sărace şi n'au *bani* să cumpere alt loc de zidire, necum să poată griji de păstrarea clădirei vechi, destinată să fie monument istoric. (Raportul oficiului parohial din H. mai adaogă — „că arhitectura bisericii nu reprezintă nimic, pictura e făcută de un pictor slab, n'are nici o formă artistică“.)...

Suntem cu trup şi suflet alături de ţintele nobile ale Comisiunei Monumentelor Istorice. Cazul recent, amintit mai sus arată însă căta distanţă este între... vis şi viaţă!

Comunităţile noastre bisericesti, parohiile au fost şi sunt sărace. Să nu se creadă însă, că sentimentul de jertfă al parohienilor s'a atrofiat, sau că el lipseşte! Nu; ci este o anume măsură până la care puterile lor pot ajunge.

Dacă mai punem în cumpănă şi faptul, că aceste biserici şi mănăstiri dela noi „ca arhitectură nu reprezintă — mult” şi ca pictură aşişderea, atunci înţelegem ca această comisiune, în aplicarea legii Monumentelor Istorice să fie mai blândă cu noi cei săraci! **R.**

La discuţia asupra legii cultelor

au luat cuvânt episcopii din metropolia noastră, preoţii George Ciuhandu şi N. Turcu în frunte cu I. P. S. Sa Metropolitul nostru Nicolae.

Din înflăcăratele cuvântări rostite de dânşii în Senat, este remarcabilă, — ca fond şi ca formă — cuvântarea înţeleptului nostru stăpân Dr. Nicolae Bălan. I. P. S. Sa-a spus, că „viaţa religioasă o socotesc mai importantă decât orice pentru viaţa neamului”; mai ales astăzi „când vedem neputinţa morală în care se sbate viaţa secolului, singur Iisus şi Evanghelia pot aduce un leac acestei suferinţe”. În legătură cu caracterul de „biserică dominantă” dat bisericii noastre ortodoxe arată, că „această recunoaştere nu înseamnă favoruri şi privilegii şi nici că statul nostru are un caracter clerical, aşa cum este înţeles în apus, căci espunerea de motive a legii arată, că „România nu este un stat clerical, *tot aşa de adevărat este că nu trebuie să devie un stat laic!*” Noi avem un singur privilegiu, acela de a fi suferit laolaltă cu poporul nostru“!...

Asupra votării acestui proiect de lege nu s'a purces încă, fiind înscrşi încă vorbitori.

ȘTIRI

Locale. Dumineca 4-a din post a fost totodată serbătoarea „Bunei-vestiri“. În biserica noastră catedrală, sfânta Liturgie s'a oficiat prin P. O. D. Andreiu Ghidiu, preoții Liviu Cornean, Petru Bancea și diaconul episcopesc Teodor Roșca. Corul studenților teologi a cântat frumoasa „Liturgie“ pentru cor bărbătesc a profesorului compozitor Antoniu Sequens.

După masă s'a ținut iarăși șezătoarea religioasă a cunoscutei și binemeritatei societăți a femeilor ortodoxe. Cuvântarea despre „Bunavestire“ a profesorului Dimitrie Popescu dela Academia noastră teologică, a fost cu adevărat model de frumusețe retorică. Făcând — după o introducere plină de poezie — istoria serbătorii care este începutul mântuirii neamului omenesc, cuvântătorul a scos în evidență grăitoare vieța cea neprihănită a Sfintei Fecioare Maria. Vieța Fecioarei Sfinte este un desăvârșit exemplu pentru fecioare, iar pentru mame Născătoarea de Dumnezeu este modelul celei mai neîntrecute mame!

*Seara am avut prilejul fericit (deși prea puțin!) să ascultăm o conferință a inimosului bărbat, profesorul Avram Vasulescu din Craiova. Om dintr'o bucată acest craiovean, fost magistrat și-a părăsit cariera sa tihnită spre a intra în învățământ atunci, când după istoricile zile din 1918 și 1919 se simția imperios lipsa de profesori. În Caransebeș încă a fost profesor vre-o 2—3 ani. Acum s'a întors din nou la noi, ca să ne spună despre *cărtușarii transilvăneni din secolul trecut, cari au ilustrat catedrele școalelor din Oltenia...* Am remarcat toți cei prezenți însemnătatea acestei conferințe, dar mai presus am remarcat și tot mai adânc ne-am convins de inima cea largă a conferențiarului oltean care ne cunoaște bine și pe care îl iubim noi toți cari îl cunoaștem!*

Secția II-a a Tribunalului din Caransebeș, adevărat un președinte, doi judecători, un procuror și un grefier dimpreună cu personalul dependent, este mutată, începând cu 1 Aprilie la Oravița.

Premiu de zece mii de Lei. S'a scris la timpul său, că „societatea ortodoxă națională a femeilor române“ din București, animată de scopul său binecuvântat a fixat mai multe premii pentru lucrări și compoziții de natură bisericească. Cetim acum, că premiul de 10 mii de Lei designat pentru cea mai bună compoziție muzicală bisericească a fost acordat părintelui *Mihail Berzovschi*, conducătorul corului arhiepiscopal din Chișinău. Este de prisos să mai adăugăm ceva la lucrările pe care le-am recomandat și noi preoțimei eparhiale în Nr. 5 al foaiei noastre!

Faptă de prinț. Acum câteva zile, pe drumul ce duce din Capitală înspre Cotroceni un soldat obosit se trudia din greu să meargă înainte, acolo unde datoria îl mâna. La un moment dat un automobil ce trecea alături se opri și „șoferul“ luă cu sihe pe bietul ostaș, pe care alte 8 automobile nu-l văzură. Și când mașina a ajuns acasă, soldatul înmărmurit luă la cunoștință, că binefăcătorul său era A. S. Regală Prințul Nicolae, Înalt Regent al României...

Gestul acesta al Prințului nostru a găsit adânc ecou în întreaga presă și opinie publică românească; popularitatea vlăstarelor noastre regale crește tot mai mult, căci aceasta se întemeiază pe legătura de iubire ce este între dânsii și poporul Lor!

Pactul de neagresiune cu Grecia s'a încheiat în ziua de 21 Martie în Geneva. Alianța greco-română, — în legătură cu aceea a Micii Înțelegeri — este o chezășie mai mult, că popoarele din sud-estul Europei vor să păstreze pacea și înțelegerea bună!

Loturile consilieratelor și regiunilor agricole din întreaga țară s'a desființat, anulându-se decisiunea prin care au fost create. Din aceste suprafețe se vor rezerva în fiecare județ pentru Camerele de agricultură câte 1—2 loturi, în suprafață de până la 15 ha, pe care se vor înființa pepiniere. Tot terenul rămas după facerea rezervelor de mai sus, se va împărți îndreptățiților la împroprietărire rămași neîmproprietăriți.

Bătae între „pocăiți“. Confratele „Biserica și Școala“ din Arad aduce știrea, că predicatorul baptist Oprea Todor s'a măsurat cu predicatorul milenist Brândă Ion după toată rânduiala, făcând o bătae de pomină în casa de rugăciune din Pleșcuța.

Ai „noștrii“ sunt mai diplomați; se ceartă pe calea judecătoreiei!

„Să ne strângem rândurile“. Așa este intitulat un apel al Asociației Americano-Române, publicat în ziarul Românul din America. Grăitorul titlu din apelul fraților noștrii de peste ocean este sugerat de vehementa campanie ce Ungurii duc acasă la ei precum și în străi-

nătate pentru revizuirea tratatului dela 4 Iunie 1920. Dacă ne bucurăm, că mai avem frați cari se interesează de binele acestei țări, trebuie în acelaș timp, să luăm în serios apelul lor, căci dela depărtare aceștia văd mai bine și mai obiectiv urzile și intrigile ce se țes împotriva noastră.

Mare cutremur în Italia. Zilele acestea s'a produs un mare cutremur de pământ în nordul Italiei. Mișcările seismice au fost pe alocurea atât de puternice, încât au provocat prăvălirea stâncilor de pe munți. Multe sate au suferit de pe urma acestui cutremur, iar unul, se spune, a fost complet ras de pe fața pământului!

O faptă nobilă a făcut cucernicul nostru preot Simion Răsvan din Domașnia. Pentru „fundațiunea” de 50.000 mii Lei, pe seama sfintei noastre biserici din Domașnia, dânsul s'a făcut părtașul bucuriei și admirației noastre și exemplu fericit turmei sale cuvântătoare.

Iată cuvintele de mulțumire ale credincioșilor săi:

În comuna Domașnea harnicul preot Simeon Răsvan anul, acesta a pus baza unei „Fundațiuni” de 50.000 (Cincizeci mii) Lei, pe seama sf. biserici ort. din loc.

Intreaga comună cu nespuse bucurie a luat cunoștință de acest fapt nobil.

Numele vrednicului nostru păstor sufletesc prin aceasta a pătruns și mai adânc în inimile păstoriiților săi, cari întotdeauna i-au urmat cu credință.

Astfel de fapte mărețe, sunt de imitat și servească de bun îndemn tuturor acelora, cari își iubesc comuna și credincioșii, ca iubitul nostru păstor, pe care Atotputernicul să-l țină încă mulți ani cu viață și sănătate.

Domașnia, la 26 Martie 1928.

În numele consiliului parohial:

Iacob Pepa

epitrop.

Iancu Horescu

epitrop.

Mulțumită publică.

Subscrisul, în numele meu și al Consiliului parohial din Fărășești, aducem cele mai calde mulțumite Prea Onoratului Domn protopresbiter Mihail Gașpar al Bocșei-montane, pentru osteneala depusă, la reușita colectei ce s'a făcut în protopopiatul D-Sale, în favorul bisericii noastre.

Cu această colectă sa adunat și ni s'a trimis suma de 1354 Lei și anume dela următoarele comune:

1. Ocna de fer 200 Lei, 2. Călnic 110 Lei, 3. Vasiova 100 Lei, 4. Târnova 385 Lei, 5. Dognecea 100 Lei, 6. Fizeș 25 Lei, 7. Iersig 20 Lei, 8. Furliuș 20 Lei, 9. Cuptoarea 20 Lei, 10. Bărbos 50 Lei, 11. Reșița-

montană 50 Lei, 12. Bocșa-montană 50 Lei, 13. Ramna 50 Lei, 14. Biniși 64 Lei, 15. Dalci 70 Lei și Jidovin 40 Lei. Total deci: 1354 Lei (unamie treisute cincizeci și patru).

Primească mulțamitele noastre și Domnii preoți, cari au stăruit la reușita colectei precum și bunii creștini dăruitori. Bunul Dumnezeu să le răsplătească tuturor pentru jertfa adusă bisericii noastre, cu multă sănătate, viață lungă și fericită, înmulțindu-le averile ca să mai poată face încă multe daruri și altor biserici sărace.

Doamne răsplătește-le tuturor stăruitorilor și dăruitorilor cu bine!!

Fărășești, 26 Martie 1928.

Nicolae Gherga

preot.

CONCURS.

Pe baza ordinațiunei Venerabilului Consistoriu diecezan ddto 27 Ianuarie 1928 Nr. 678 B., se escrie concurs pentru ocuparea postului de paroh I. în parohia de clasa I. din Săn-Mihaiu, devenită vacantă prin trecerea preotului T. Cioban la parohia Nicolințul-mare, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană.

Emolumentele sunt:

1. Una sesiune parohială, constătătoare din 33 jug. 532

2. Stola și birul uzitat.

Se obsearvă, că dările și echivalentul după realitățile primite în uzufruct va avea să le suporte însuși alegându-l paroh și tot dânsul va avea să îngrijească și de locuință nefiind casă parohială.

Recurenții sunt poștiți a-și înainta petițiile de concurs, instruate conform Regulamentului pentru parohii P. O. D. protopresbiter Traian Oprea în Vêrșet și sunt poștiți a se prezenta cu prealabila încuviințare a protopresbiterului în sf. biserică în vre-o Duminică ori sârbătoare, spre a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie,

Săn-Mihaiu, din ședința comitetului parohial, ținută la 9 Februarie 1928. 1—3

Cornellu Cure m. p.
paroh, preș. com. par.

Gheorghe Datcu m. p.
not. com. par.

În conțelegere cu mine: Traian Oprea, protopresbiter.

AVIZ!

Aduc la cunoștința On. clientele din Caransebeș și jur, că am primit pentru Sesonul de primăvară și vară o nouă colecție de mustre de stofe engleze precum și alte stofe străine și indigene.

Confectionez după moda cea mai nouă, haine de bărbați, pardesiuri și uniforme din stofă și căptușeală pe care le am în depozit cu prețul minimal de 2800 Lei.

Stau cu plăcere la dispoziție Onor. clientele și rog a mă încredința cu comenzile D-Voastră.

Cu toată stima
Iosif Metzger, croitor
 Caransebeș,
 Str. Paul Chinezu Nr. 3.

3-3

FAGURI

ARTIFICIALI

din ceară curată se află permanent în depozit și se pot comanda la

Fabrica eparhială de lumânări
 de ceară din Caransebeș

► Comenzile se execută urgent. ◀

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și cultul bisericii noastre dreptmăritoare.

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „LIBRĂRIA DIECEZANĂ“ cu grosul și cu bucata.